

[Julin.]

Magt, der maa regnes med. I gamle Dage kunde man nok *slide* sig igennem, men som Forholdene har udviklet sig, er det ikke nok at slide, man maa ogsaa *vide*, om man skal have Haab om at klare sig i den skarpe Konkurrence, der finder Sted paa næsten alle Omraader.

Jeg finder det ogsaa i sin Orden, at Byernes Tusinder af unge arbejdsløse kan komme paa Højskole i Stedet for at være udsat for Lediggangens Fristelser og Forbandelse. Man maa ønske og haabe ikke alene for de unges egen Skyld, men ogsaa for Samfundets Skyld, at mange, ja alle de arbejdsledige unge i de kommende Vintermaaneder maa søge ind ad Højskolens aabne Døre. Maaske bliver det ikke saa meget med Tilegnelse af Kundskab og Færdigheder, men meget vil være vundet for de unge, hvis det kunde blive en Oplevelse og blive til Oplivelse for dem i deres ellers saa graa Tilværelse.

Men naar jeg har sagt dette, vil jeg gerne understrege den Sandhed, som vi fra mit Partis Side paa en praktisk Maade har fremhævet under Rigsdagssamlingen i Fjor og nu ved Begyndelsen af denne Rigsdagssamling ved Fremsættelsen af Forslagene til Landboudommens Dygtiggørelse, nemlig at den Ungdom, som disse Forslag tager Sigte paa at komme til Hjælp, hidtil har været Stifbørn. De Radikale taler saa meget om Samfundssind; jeg haaber, at den radikale Undervisningsminister vil vise det rette Samfundssind ved at være med til at gennemføre de af os fremsatte Forslag, og at Landboudommen Side om Side med Byungdommen kan faa Adgang til teoretisk Uddannelse, til yderligere Dygtiggørelse til deres samfundsnyttige Gerning.

I Anledning af den højtærede Justitsministers Foredrag forleden i Radioen om de tiltagende Voldsforbrydelser ønsker jeg at udtale, at vi er mange, der staar bag ved ham, naar han ønsker, at der ikke skal tages blidt paa de mere eller mindre berusede Personer, der foretager Overfald paa sagesløse Personer. Den højtærede Justitsminister rejste i sit Foredrag Spørgsmaalet: Hvad er der at gøre? Ministeren besvarede selv det stillede Spørgsmaal ved at udtale: Hver maa i sin Kreds paavirke Omgivelserne og fjerne Aarsagerne til den ændrede Mentalitet. Vel talt! Politiet og Domsmagten maa gøre sit til, at vore Børn og Kvinder kan færdes paa Vej og Gade uden at skulle frygte for Voldshandlinger eller Voldtægtsforsøg, og vi vil jo alle sam-

men gerne have Lov til at gaa i Fred. Jeg for mit Vedkommende er altsaa enig med Ministeren i, at alle gode Kræfter i vort Folk maa sættes ind paa at fjerne Aarsagerne til de forfærdende mange Voldshandlinger. Det er mit Haab, at den højtærede Justitsminister ikke skal have rettet sin Appel forgæves til de Tusinder af gode Hjem over det ganske Land.

Da Pastor Gunnar Engberg forleden Dag vendte hjem fra sin Rejse til Sydamerika efter at have krydset Atlanten for 10ende Gang, udtalte han over for en af „Kristeligt Dagblad“s Journalister:

„Hvorfor gør Danmark ikke mere for sine udvandrede? Jeg kender intet andet Land, der gør saa lidt for sine Sønner og Døtre i det fremmede.“

Uden at komme nærmere ind paa dette Forhold ved denne Lejlighed ønsker jeg i Anledning af denne Udtalelse i Forbindelse med Indsamlingen nu i Søndags, Allehelgensdag, til danske Kirker i Udlandet at minde om det Arbejde, som D. K. U. udfører blandt Landsmænd i fremmede Lande for at bringe disse Livets Ord. Vi vilde være utro mod det, som Gud har betroet os, om vi ikke røgtede denne Opgave; Dansk Kirke i Udlandet fortjener Tak fra hele den danske Menighed, ja, fra hele Folket for denne meget betydningsfulde Indsats. Personlig føler jeg Trang til at bringe saavel Finansudvalget som den højtærede Minister en Tak for de aarlige Bevillinger til Støtte for dette Arbejde og føjer til, idet jeg tænker paa Gunnar Engbergs Hjertesuk: Hvorfor gør Danmark ikke mere for sine udvandrede? —: Vær ikke karrige, naar D. K. U. melder sig for at søge de nødvendige Midler til Arbejdets Opretholdelse og Udvidelse.

Et Par af dette Tings ærede Medlemmer har under den forløbne Finanslovbehandling henstillet til den højtærede Finansminister at vise Hensynfuldhed under Afviklingen af Erhvervsloaanene til de mange Haandværkere Landet over. Idet jeg ser hen til det gamle Ord: Alle gode Gange er tre, vil jeg ikke unnlade at forny denne Henstilling. Det er en Kendsgerning, som ingen vil kunne rokke, at Landbostandens økonomiske Kaar under den herskende Krise har været saa slette, at det ikke har været muligt at skaffe Midler til at foretage de ønskelige, ja, ikke engang de nødvendige Reparationer og Fornyelser af Bygninger og Redskaber. Dette har bevirket endogsaa meget trange Kaar, ikke mindst for Landhaandværkerne; mange af disse har jo saa at sige ikke haft Arbejde i de senere